

TESS GERRITSEN

—
Polisiye
Gerilim
—

DK
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

SONA KALAN

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı

Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Masumiyetin İçin Savaş
Yörüğe
Beni Seç

SONA KALAN

Orijinal adı: Last to Die

© 2012, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizceden çeviren: Bahar Yıldız Çelik

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Martı Yayınları / 2014

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2023 / ISBN 978-625-6417-54-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sona Kalan

Tess Gerritsen

Çeviren: Bahar Yıldız Çelik

Annem Ruby Jui Chiung Tom'un anısına...

Ona Ikarus derdik.

Tabii ki bu, onun gerçek adı değildi. Çiftlikte geçirdiğim çocukluk yıllarımda öğrenmiştim ki insan yakında kesilmek için seçilmiş hiçbir hayvana isim vermemeliydi. Bunun yerine pekâlâ, bir numaralı domuz, iki numaralı domuz diye bahsedebilirdin ondan. En ufak bir farkındalık, karakter ya da yakınlığı engelleyebilmek için onunla hiçbir zaman göz teması da kurmamalıydın. Hayvan sana güvendiğinde onun boğazını kesmek daha fazla kararlılık gerektirir.

Bizim ne bize güveniyormuş gibi duran ne de kim olduğumuz konusunda en ufak bir fikre sahip olan Ikarus'la böyle sorunlarımız hiç olmadı. O bizi bilmese de, biz onun kim olduğunu çok iyi biliyorduk. Roma'nın dağ eteklerindeki tepelerinden birinde yüksek duvarlarla çepeçevre sarılmış bir villada yaşadığını biliyorduk. O ve karısı Lucia'nın biri sekiz, diğeri on yaşında iki erkek çocukları olduğunu da... O büyük zenginliğine rağmen, yemek konusunda hayli mütevazı olduğunu ve neredeyse her perşembe akşamını en sevdiği yerel restoran olan La Nonna'da geçirdiğini de biliyorduk.

Bir diğer bildiğimiz şey ise onun bir canı olduğuydu. O yaz İtalya'ya gelişimizin sebebi de buydu işte.

Canileri avlamak her babayiğidin harcı değildir. Bu iş, ne kanunlar ne de milli sınırlar gibi geleneksel dogmalara bağlı kişilere göredir. Ne de olsa caniler kural tanımazlar; biz de tanıyamayız. Eğer onları alt etmek istiyorsak...

Ama işte buradaki risk, insanın medeni davranışları terk etmesiyle kendisinin de bir caniyeye dönüşecek olmasıdır. O yaz Roma'da yaşadığımız şey aslında tam olarak buydu. O sıralar ben bu gerçeğin farkında değildim; hiç kimse değildi.

Ta ki her şey için artık çok geç olana kadar.

On üç yaşındaki Claire Ward, ölmüş olması gereken gece, Ithaca'da, üçüncü kattaki yatak odasının pencere pervazında durup aşağı atlasam mı diye düşünüyordu. Yedi metre aşağıda çiçek açma vakitleri çoktan geçmiş altın çanak çiçeklerinin düzensiz çalılıkları uzanıyordu. Bu çalılıkların ona yastık görevi göreceği aşikârdı; yine de birkaç kırıktan kaçmak pek mümkün görünmüyordu. Tam karşısında duran akçaağacı gözüne kestirip, onun sadece birkaç metre ötede göğe uzanan güçlü gövdesini dikkatle süzdü. Daha önce bu sıçrayışı denemeye hiç kalkışmamıştı, çünkü şimdiye kadar bunu hiç yapmak zorunda kalmamıştı. Bu geceye kadar kimselere fark ettirmeden ön kapıdan sessizce süzülüp dışarı çıkabiliyordu, ama şimdi artık o kolay kaçışlar tarih olmuştu çünkü Sıkıcı Bob sürekli ensesindeydi. *Şu andan itibaren evden dışarı adımınızı atmıyorsunuz genç hanım! Artık karanlık bastığında bir yaban kedisi gibi dışarıda gezmek yok.*

Eğer bu atlayışla boynum kırılacak olursa, bunun suçlusu Bob, diye geçirdi içinden.

Evet, şu akçaağacın dalı kesinlikle uzanabileceği uzaklıktaydı. Gitmesi gereken yerler, görmesi gereken kişiler vardı ve sonsuza dek burada böylece durup şansını nasıl denemesi gerektiğini düşünmekle geçirecek vakti yoktu.

Tam sıçrayışı yapmak üzere eğilmişti ki, köşeyi dönen bir aracın farlarını görmesiyle olduğu yerde kalakaldı. Bir SUV pence-resinin altından tıpkı kara bir köpekbalığı gibi süzülüp geçti ve sessiz cadde boyunca, sanki belirli bir evi arıyormuş gibi usulca ilerlemeye devam etti. *Bizim evi aramadığı kesin, diye düşündü.*

Şimdiye kadar ilgi çekici hiç kimse, onun koruyucu ailesi olan Sıkıcı Bob ve en az onun kadar sıkıcı karısı Barbara Buckley'in evine uğramamıştı. İsimleri bile sıkıcıydı. Akşam yemeklerindeki muhabbetlerinden bahsetmiyordu bile. *Günün nasıl geçti, hayatım? Peki ya seninki? Havaalar gittikçe güzelleşiyor, değil mi? Lütfen bana patatesleri uzatır mısın?*

Claire onların o pamuklara sarılı, sıkıcı dünyalarında tam bir yabancı, anlamak için çabalayıp da bir türlü anlayamadıkları asi çocuktuktu. Onu anlamak için gerçekten uğraş veriyorlardı. Claire onlar yerine tüm geceyi ayakta geçirip nasıl eğleneceklerini bilen ressamlar, aktörler ya da müzisyenlerle yaşıyor olmalıydı. *Kendi tarzında insanlarla.*

Siyah araba gözden kaybolmuştu. Ya şimdiydi ya da asla.

Derin bir nefes alıp yaylanarak atladi. Kendini karanlığa bırakırken gecenin serin havasının uzun saçlarının arasından geçişini hissetti. Bir kedi kadar nazikçe dalın üzerine kondu, dal ağırlığıyla titredi. Tereyağından kıl çekmek kadar basit olmuştu. Daha alttaki bir dala geçti; tam aşağı atlamak üzereydi ki, siyah SUV yeniden göründü ve mırıl mırıl çalışan motoruyla bir kez daha geçip gitti. Claire araba köşenin ardında kaybolana kadar bekledikten sonra kendini ıslak çimenlerin üzerine bıraktı.

Arkasını dönüp eve son bir kez baktığında, Bob'un ön kapıdan hızla fırlayıp ona çemkirmesini bekliyordu: *Hemen içeri gir, genç hanım!* Ne var ki verandanın ışığı hâlâ sönmüktü.

Şimdi artık gece başlayabilirdi.

Kapüşonlu eşofman üstünün fermuarını çekip hep yaptığı üzere şehir merkezine, hayatın aktığı yere ilerlemeye başladı. Gecenin bu saatinde caddeler ıssız, evlerin çoğu karanlıktı. Oymalı ahşap süsleriyle tam fotoğraflara layık evlerle bezeli olan bu mahalle, üniversite hocası erkekler ve her biri glutensiz vejetaryen bir hayat sürüp kitap kulüplerine üye annelerden ibaretti. Bob burayı, *gerçeklerin çepeçevre sardığı yirmi beş kilometrekarelik bir alan*, diye tanımlardı ama kendisi ve Barbara tam da bu bölgeye aitlerdi.

Claire ise nereye ait olduğundan emin değildi.

Yıpranmış botlarının ucuyla ölü yaprakları savurarak caddenin aşağı yürümeye başladı. Bir blok ötede, iki erkek ve bir kızdan oluşan üç kişilik bir ergen grubu, sokak lambasının ışığının altında durmuş sigara içiyordu.

Claire, "Selam" diyerek onlara seslendi.

Uzun boylu erkek ona el salladı. "Selam, Claire. Duydum ki yine kafese kapatılmışsın."

"Sadece otuz saniyeliğine." Çocuğun ona uzattığı yanmış sigarayı alarak derin bir nefes çekti ve mutlulukla dumanını üfledi. "Pekâlâ, bu gece için planlarınız neler? Ne yapıyoruz?"

"Şelalenin orada bir parti olduğunu duydum, ama oraya gitmek için bir araç bulmamız lazım."

"Kız kardeşin yok mu? Bizi o götürebilir."

"Hayır, babam arabasının anahtarlarını aldı. Buralarda biraz takılıam. Belki bizi götürecektir birileri çıkar." Genç çocuk bir an durup, Claire'in omzunun üzerinden caddenin ilerisine baktı. "Hah. İşte geliyor bile."

Claire döndü ve lacivert bir Saab'ın hemen yanında durmasıyla homurdandı. Yolcu koltuğunun penceresi indi, Barbara Buckley, "Claire, arabaya bin" dedi.

"Sadece arkadaşlarımla biraz takılıyorum."

"Neredeyse gece yarısı oldu ve yarın okul var."

"Yasadışı bir şey yapmıyorum."

Bob Buckley oturduğu sürücü koltuğundan emrederek, "Arabaya bin, genç hanım!" dedi.

"Siz benim anne babam değilsiniz!"

"Ama senden *biz* sorumluyuz. Seni düzgün yetiştirmek bizim işimiz ve sen de bu doğrultuda davranmak zorundasın. Eğer şimdi bizimle eve gelmezsen, bunun... bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksın!"

Hah, öyle korktum ki şimdi altıma edeceğim. Claire gülmeye başladı, ama o an Barbara'nın üzerindeki bornozu ve yataktan hızla kalkan Bob'un saçlarının dimdik durduğunu fark etti. Belli ki ona yetişebilmek için öylesine acele etmişlerdi ki, giyinmeye bile fırsatları olmamıştı. Her ikisi de olduklarından daha yaş-

lı ve yorgun görünüyorlardı. Karşısında kendisi yüzünden yaptıklarından fırlamış ve yarın muhtemelen yine onun yüzünden yorgun uyanacak, darmadağın olmuş orta yaşlı bir çift vardı. Barbara bitkin ve derin bir nefes verdi. "Senin anne ve baban olmadığını biliyoruz, Claire. Bizimle yaşamaktan nefret ettiğini de ama senin için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. O yüzden lütfen, arabaya bin. Sokaklar senin için güvenli değil."

Claire arkadaşlarına bezgin bir bakış fırlatıp aracın arka koltuğuna geçti ve kapıyı kapattı. "Oldu mu?" diye sordu. "Şimdi memnun oldunuz mu?"

Bob dönüp ona baktı. "Bunun bizim memnun olmamızla bir ilgisi yok. Bu senin iyiliğin için. Anne ve babana sana gözümüz gibi bakacağımıza söz verdik. Eğer Isabel hayatta olsaydı, seni bu şekilde görmek onu çok yaralardı. Böylesine kontrolsüz, her daim barut fıçısı gibi kızgın olman onu üzerdi. Claire, sana hayatta ikinci bir şans verildi ve bu senin için bir armağan. Lütfen, onu heba etme." Derin bir iç geçirdi. "Şimdi kemerini bağla. Anlaştık mı?"

Bob sinirli olsa ona bağırdı ve Claire de bunun altında kalmazdı ama gözlerindeki bakış öylesine kederliydi ki, Claire kendini suçlu hissetti. Böylesine bir aşağılık olduğu için, onların nezaketlerine isyan ederek karşılık verdiği için kendini kötü hissetti. Anne ve babasının ölmüş olması, hayatının altüst oluşu Buckleylerin suçu değildi.

Yola çıktıklarında Claire arka koltukta pişman ama özür dileyemeyecek kadar gururlu bir tavırla kollarını bedenine sarmıştı. İçinden, *yarın onlara karşı daha nazik olacağım*, diye geçirdi. Barbara'nın sofrayı kurmasına yardım edeceğim, hatta belki Bob'un arabasını yıkarım çünkü kahretsin ki bu arabanın buna gerçekten çok ihtiyacı var.

Barbara, "Bob" dedi. "Şu araba ne yapıyor böyle?"

O an adeta kükreyen bir motor sesi duyuldu ve aracın farları dosdoğru üzerlerine gelmeye başladı.

Barbara bir çığlık attı: "Bob!"

Korkunç sesler gecenin sessizliğini bölerken, Claire çarpmanın

etkisiyle emniyet kemerinin içinde hızla savruldu. Camlar kırılıyor, çelik gövde darmadağın oluyordu.

Ve biri ağlıyor, inliyordu. Claire gözlerini açtığı anda dünyasının tepetaklak olduğunu gördü. Duyduğu iniltiler ondan geliyordu. "Barbara?" diye fısıldadı.

Bir el susturuculu ateş sesi duydu; sonra bir tane daha. Burununa benzin kokusu çalınıyordu. Emniyet kemeri onu engeliyordu. Kemer kaburgalarına öyle baskı yapıyordu ki, Claire güçlkle nefes alabiliyordu. El yordamıyla kemerin tokasını arandı. Tokayı açtığı anda baş aşağı yere düştü. Boynuna müthiş bir acı saplanmıştı. Ama bir şekilde dönmeyi başardı ve nihayet düz bir biçimde uzanabildi. Paramparça olmuş cam gözlerinin önündeydi. Benzin kokusu giderek artıyordu. Aklında her an çıkabilecek bir yangın, ateş ve kızaracak olan etleriyle, pencereye doğru bir hamle yaptı. *Çık buradan, çık buradan. Bob ve Barbara'yı kurtarmak için henüz vaktin varken çık dışarı!* Camın kırılmayan son kısımlarına da birer yumruk indirip parçalarını kaldırımın üzerine savurdu.

O an bir çift ayak gelip tam gözlerinin önünde durdu. Başını kaldırıp bakışlarını çıkışına engel olan adama dikti. Yüzünü göremiyordu, sadece gölgesini seçebiliyordu, bir de silahını.

O sırada onlara doğru yaklaşmakta olan bir arabanın lastik sesleri duyuldu.

Claire tıpkı güvenli kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi kendini yeniden arabanın içine çekti. Elinden geldiğince pencereden uzak durmaya çalışarak başını kollarının ardına gizledi ve kurşunun canını yakıp yakmayacağını merakla beklemeye koyuldu. Acaba kurşunun kafatasının içinde patladığını hissedecek miydi? Öylesine kıvrılıp adeta bir top halini almıştı ki, tek duyabildiği kendi nefesi ve delicesine atan nabızıydı.

Neredeyse ona seslenildiğini bile duymayacaktı. "Claire Ward sen misin?" Konuşan bir kadındı. *Öldüm galiba. Benimle konuşan da bir melek olmalı.*

"Gitti. Şimdi güvendesin. Dışarı gel" dedi melek. "Ama acele etmelisin."

Claire gözlerini açıp parmaklarının arasından kırık pencereden kendisini izleyen surata baktı. Narin bir kol ona doğru uzandığında korkudan sinip yeniden kabuğuna çekildi.

“Birazdan döner” dedi kadın. “Acele et.”

Claire kadının uzattığı elini tuttu ve kadın onu dışarı çekti. Claire nihayet kaldırma doğru yuvarlandığında üstündeki cam kırıkları sağanak bir yağmur gibi yere düştü. Hızla doğrulup oturdu. Gecenin karanlığında gözünün önündeki her şey belli belirsizdi. Sersemlemiş halde bir anda ters dönmüş arabayı gördü ve hızla başını yeniden yere eğme ihtiyacı hissetti.

“Ayağa kalkabilecek misin?”

Claire usulca başını yukarı kaldırdı. Kadın baştan ayağa siyahlar içindeydi. Sokak lambasının ışığının altında parlayacak kadar açık renkli sarı saç tutamlarını atkuyruğuyla toplamıştı. “Sen kimsin?” diye fısıldadı Claire.

“Kim olduğum önemli değil.”

“Bob... Barbara...” Claire bir kez daha tepetaklak olmuş Saab’a baktı. “Onları arabadan çıkarmamız gerek! Bana yardım et.” Claire şoför koltuğuna doğru sürünüp kapıyı sonuna kadar açtı.

Bob Buckley kocaman açtığı ama hiçbir şeyi göremeyen gözleriyle kaldırma yığıldı. Claire gözlerini Bob’un şakağında açılan kurşun deliğine dikmişti. “Bob” diyerek inledi. “Bob!”

“Artık ona yardım edemezsin.”

“Barbara, peki ya Barbara?”

“Çok geç.” Kadın onu omuzlarından kavrayıp sertçe sarstı. “Onlar öldüler, anlıyor musun? İki de öldü.”

Claire gözlerini bir türlü Bob’dan alamayarak başını iki yana salladı. Bob şimdi artık başının etrafında giderek daha da büyüyen koyu renk bir halenin tam ortasındaydı. Claire, “Bu olamaz” diye fısıldadı. “Bir kez daha aynı şeyi yaşayamam.”

“Gel, Claire.” Kadın elini tutup onu ayağa kaldırdı. “Benimle gel. Tabii eğer hayatta kalmak istiyorsan.”

On dört yaşındaki Will Yablonski'nin ölmüş olması gereken gece karanlık New Hampshire tarlalarından birinde uzaylıları arıyordu.

Will o geceki avı için gerekli tüm malzemeleri temin etmişti. Üç yıl önce daha henüz on bir yaşındayken kendi elleriyle yaptığı teleskopu yanındaydı. İşe kalın, seksen tanecikli zımpara kâğıdıyla başlamış, cama şekil verip, pürüzsüzleştirmek ve cilalamak için kâğıdı giderek daha da inceltmişti ve teleskopun bütününe tamamlamak tam iki ayını almıştı. Babasının yardımıyla kendi altazimut lamelini yapmıştı. Yirmi beş milimetrelik merceğini enişttesi Brian hediye etmiş, sonra da Will'e gökyüzünün açık olduğu gecelerde akşam yemeğinden sonra bu aleti tarlaya taşımada yardımcı olmuştu. Ne var ki Brian Enište bir gece kuşu olmaktan ziyade erkenci bir tavuktan ve saat akşam onu vurduğunda çoktan gece olduğunu söyleyip yatağına yatmış olurdu.

Bu sebeple Will gökyüzünün açık olduğu ve ayın ışıldamadığı pek çok gece yaptığı gibi yine enişttesi ve teyzesinin çiftlik evlerinin arka tarafındaki tarlada bir başına durmuş, gökyüzünde uzaylılara ait ışık toplarını ya da bilinen adıyla kuyruklu yıldızları aramaya başlamıştı. Eğer yeni bir kuyruklu yıldız keşfedecek olursa ona ne isim vereceğine çoktan karar vermişti: Ölen babasının anısına *Neil Yablonski Kuyruklu Yıldızı*. Yeni kuyruklu yıldız çoğu zaman çiçeği burnunda astronomlarca bulunabiliyordu. Ne diye bir sonrakini bulan on dört yaşında bir çocuk olmasını ki? Bir keresinde babası ona bu işin sırrının kendini bu işe adamaktan, eğitimli bir gözden ve de ciddi anlamda şanstın geçtiğini söylemişti. *Bu bir hazine avı, Will. Koca evren tıpkı bir kumsal gibi ve yıldızlar aradığını gizleyen birer kum tanesi.*

Will için, bu hazine avının modası hiçbir zaman geçmedi. Kendini hâlâ tüm ekipmanı Brian Eniştesi'yle evin dışına çıkarıp giderek kararan açık havada kurdukları ilk gün kadar heyecanlı hissediyor ve her defasında, içinde o gecenin Neil Yablonski Kuyruklyıldız'ını bulacağı gece olacağına dair bir inanç taşıyordu. İşte o zaman gösterdiği çabaya değiyordu; sıcak çikolata ve şekerle ayakta durmaya çalıştığı sayısız gece nöbetlerinin bir anlamı oluyordu. Hatta Maryland'deki eski sınıf arkadaşlarının onun için söyledikleri aşağılayıcı sözler bile daha çekilebilir oluyordu. *Şişko. Hep böyle Pofuduk Şeker olarak kalacaksın.*

Kuyruklyıldız avı, insanı bronz ve de fit yapan bir hobi sayılmazdı.

Will bu gece de her zaman yaptığı gibi alacakaranlığın hemen ardından kuyruklyıldız avına çıkmıştı. Bu vakti özellikle seçiyordu çünkü yıldızlar güneş battıktan hemen sonra ya da doğmadan hemen önce daha çok görülüyorlardı. Şimdi artık güneş batalı saatler olmuştu ve buna rağmen Will bir tanecik bile yıldız görememişti. Geçip giden birkaç uydu ve hafifçe yanıp sönen bir meteor görmüştü ama bu işe başladığından beri gökyüzünde henüz görmediği bir şeye rastlamamıştı. Teleskopun ucunu farklı bir yere çevirip Canes Venatici Takımyıldız'ının en alta duran yıldızına baktı. Namı diğer Av Köpekleri Takımyıldız. Bir an babasının bu takımyıldızının adını söylediği geceyi anımsadı. Her ikisinin de şafak sökene dek oturup termoslarındaki çayı yudumlayarak bir şeyler atıştırdıkları o soğuk...

Will birden olduğu yerde doğruldu ve arkasına baktı. O ses de neydi öyle? Bir hayvan mıydı yoksa ağaçların arasında esen rüzgâr mı? Bir an öylece kalıp, etrafa kulak kesildi ama gece eski sessizliğine yeniden gömülmüştü. Hatta öyle sessizdi ki, aldığı her nefes duyabildiği en güçlü sestti. Brian Enişte, Will'i bu ormanın son derece güvenli olduğu konusunda ikna etmeyi becermişti ama gecenin bir yarısı bu karanlıkta... Will'in aklına türlü türlü keskin dişli yaratık geliyordu. Kara ayılar. Kurtlar. Panterler.

Will huzursuzlanarak teleskopunun ucundaki görüntüyü değiştirdi. O an merceğin ucunda aniden bir ışık topu belirdi. *Buldum! Neil Yablonski Kuyruklyıldız.*

Hayır. *Hayır, seni aptal. O bir kuyrukluyıldız değil.* Baktığı şeyin M3 küresel yıldız kümesi olduğunu fark ederek hayal kırıklığı içinde derin bir iç çekti. İşini bilen her astronomun tanıyabileceği bir şeydi bu. Neyse ki gelip görmesi için Brian Enişte'yi uyandır-mamıştı. Aksi çok utanç verici olabilirdi.

O sırada duyduğu bir dal sesi yeniden olduğu yerde hızla dön-mesine sebep oldu. Ormanın içinde hareket eden bir şey vardı. Ke-sinlikle bir şey vardı.

İşte tam da o anda meydana gelen patlama onu öne doğru fırlattı. Will çimen kaplı yere yüzüstü kapaklandı ve patlamanın etkisiyle bir süre kıpırdamadan yerde yattı. O an bir ışık parladı; kafasını kaldırdığında ağaçların turuncu bir korla ışıl ışıl yandığını gördü. Ensesine tıpkı bir canavarın nefesi gibi bir sıcaklık çarpı-yordu. Will arkasına döndü.

Çiftlik evi alevler içindeydi. Kıvılcımlar tıpkı göğe uzanan birer parmak gibiydi.

Will, "Brian Enişte" diye bağırdı. "Lynn Teyze!"

Eve doğru koştu; ne var ki ateşten bir duvar yolu kesmiş, ona izin vermiyordu. Ateş öylesine yoğundu ki, boğazını kurutmuş-tu. Nefesi kesilerek, bir adım geri çekildi; saçlarının yanık kokusu burnuna geliyordu.

Yardım bul! Komşular! Yola yöneldi. Tam iki adım atmıştı ki ol-duğu yerde adeta çakılıp kaldı.

Kadının biri ona doğru yürüyordu. Tepeden tırnağa karalar içinde, bir panter kadar sıska bir kadındı. Sarı saçlarını atkuyru-ğuyla toplamıştı ve titrek alevlerin şavkı yüzünde keskin hatlar oluşturuyordu.

Will, "Bana yardım et!" diye bağırdı. "Eniştem ve teyzem ev-deler!"

Kadın başını şimdi artık tamamıyla alevlere teslim olmuş çiftlik evine çevirdi. "Üzgünüm, artık onlar için çok geç."

"Çok geç filan *değil.* Onları kurtarmamız lazım!"

Kadın başını kederle iki yana salladı. "Onlara yardım edemem, ama sen, *seni* kurtarabilirim." Elini uzattı. "Benimle gel. Tabii ha-yatta kalmak istiyorsan."

***Bir polisiye ancak bu kadar zekice olur.
Sadece tavsiye değil, okunması şart.***

Lee Child

İki yıl önce ailesi katledildiğinde Teddy Clock ölümden kıl payı kurtulmuştur. Şimdi, on dört yaşında evlatlık verildiği aile de öldürülünce gidecek yeri kalmaz. Dedektif Jane Rizzoli Teddy'yi korumaya karar verip olayı araştırmaya başladığında, rastlantı gibi görünen bu iki olayın bir katilin amansız hedefinin parçası olduğunu keşfeder.

Jane, Teddy'yi, onun gibi ailesini kaybetmiş çocukların eğitim aldığı Evensong yatılı okuluna gönderir. Jane, gözlerden uzakta, korunaklı bu okulda tanıştığı Will Yablonski ve Claire Ward adında iki öğrencinin de çok benzer hikâyeleri olduğunu öğrendiğinde, katilin birden fazla kişinin peşinde olduğunu anlar.

Jane Rizzoli ile Adli Tabip Maura Isles güçlerini birleştirip bu çocukları korumaya çalışırlar. Jane üç çocuğun arasındaki bağlantıyı bulup katili durdurmak zorundadır.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Cerrah*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Rehine*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Bir Sırrım Var*, *Dinle Beni*, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Gelen*, *Kan Gölü*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Yörüngen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Bahar Yıldız Çelik

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6417-54-0

Sertifika no: 44919

9 786256 417540

DK
Doğan
Kitap